

През тежки дни, кога неволя
трептеше в мрачните лица,
той вливаше искри от вяра
в опечалените сърца.
И неговата песен волна,
понесена от бряг на бряг,
разсейваше с прекрасни звуци
в сърцата падналия мрак.

Веднъж дружината бе сбрана
на обучение — и там
прескачаха един след други
юнаците над ров голям.
Васил с юначността си лека
засили се и с бърз подскок,
от всички сбрани пръв прескочи
рова опасен и дълбок.

Нездържан вик в простора ечна.
Ура и викове безкрай
дружината поле. Юнашко
сърцето да търпи не трай.
Тогаз Войводата възрадван
възкликна с радостни гърди:
— От днеска четата безстрашна
към славни подвизи води!